

פרצופו האמיתי...

זעקת הציבור נגד זכויות הניתנים ל"סוללבונה" בחכות השלטון המפא"י, הניעה אותו בשעתו למצוא סביהרגעה: הממשלה והמוסדות הציבוריים נאלצו להתחייב כי עבורות-בנייה לא יימסרו עוד לקבלנים אלא באמצעות מיכרזים, תוך התחרות הוגנת.

אולם "סוללבונה" רודף רווחים קלים ושלטון טוטאלי, לא השלים עם שיטת מיכרזים הוגנת. אכן מפא"י המציאה אז שיטה "מקורית" של מיכרזים "סגורים" שרק יחידי סגולה יכלו להשתתף בהם.

אך התיאבון של הענק ההסתדרותי לא בא על סיפוק ובאייכוחו בממשלה החליטו על שיטה קלה יותר: מוזמנים הצעות לבנייה ציבורית, פותחים את המעט פות הסגורות, בודקים וקובעים את ההצעה הזולה ביותר, מתעלמים ממנה ומוסרים את העבודה... ל"סוללבונה".

כך קרה במיכרז שהוצא על בניית המרכז של חבר השלטון המקומי.

בועדת המיכרז של המישה, ישבו ארבעה חברי מפא"י, ובקולותיהם הוחלט לא לקבל את הצעתו הזולה ביותר של קבלן פרטי, אלא למסור את העבודה ל"סוללבונה", שהציע מחיר יותר גבוה.

זהו פרצופו האמיתי של השלטון ההסתדרותי במדינה. רק סילוקו יחסל את משטר ההפליה.

הסתדרות הציונים הכלליים מפלגת המרכז

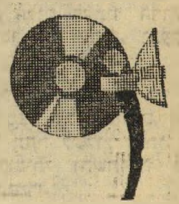
- 1) איזו עיר אפשר לאכול?
 - 2) מהי המלה הכי ארוכה בעברית?
 - 3) מי היה השדכן הראשון בעולם?
- תשובות עליהן ועל עוד מאות שכמותן תמצאו בספריו של החידונאי שבח זים שהופיעו שוב במהדורות חדשות:
- א) ושיודע לענות!
(עם תוספת מיוחדת לשנת העשור) המחיר: 2.500 ל"י
- ב) העיקר שיהיה שמח...
100 "פנטטים" למסיבות, נשפיות וערבייהו, מלחה ציורים רבים.
המחיר: 3. — ל"י
- להשיג בהוצאה:
אחיאסף ירושלים, בן-יהודה 36, ואצל כל מוכרי הספרים בארץ.

האם אתה כרוך אחרי כרוך?

אם כן, נא בוא לקבלו במערכת "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, בימים ראשון, שני ו-חמישי בשעות 10 עד 1 לפני הצהריים; 5 עד 7 אחר הצהריים.

9 תקליטים משובחים במחיר של 6 תקליטים

- (10 — ל"י כל אחד במקום 14 — ל"י)
- עדי-ענה הופיעו:
1. "ארואיקה" — לבטהובן.
 2. קונצרט לפסנתר של צ'ייקובסקי והפנטסיה ההונגרית של ליסט.
 3. מנדלסון — קונצרט לכנור ולתזמורת אופ. 64.
 - 4-5. קונצרט לכנור ולתזמורת אופ. 26.
 - 4-5. האופרה "טופסקה" לפוצ'יני — תופיע במחצית חודש יולי.
- ההרשמה לכל הסידרה תסתיים ביום 31.7.58.
- ### מבצע הארץ להפצת תקליטים

הנידון

המושג הדתי "ציון" ופסוקים דתיים כגון "נצח ישראל לא ישקר" ו"נתנו להם תוכן" לאומי. המיתוס החדש התבסס על ההנחה שהיהודים הם "לאום דתי" והיהדות "דת לאומית". המשכילים אמרו זאת אחרת: היה קיים לאום יהודי, בעל מולדת ולשון. לאום זה גורש ממולדתו בכוח הזרוע. כדי לשמור על לאומיותו בגלות, סיגל לעצמו את הדת ואת ההלכה, שמלאו זמנית תפקיד של תחליף-למדינה. עתה תחודש מדינה לאומית יהודית, ותשחרר את הדת מתפקידה. הנסיון המושלם למזג את המיתוס הדתי עם המיתוס הלאומי נעשה עלידי הרב הראשי של לונדון, ד"ר משה גסטר, בקובץ גרס הציוני השני בבאבול. "מה הדבר ש"קייבצנו פה יחד?" קרא בהתרגשות, בפתיחת היכרות התרבותי. "מה הדבר ששוכן עמוק עמוק בנבכי לבנו? האם החיבה לאנשים אומללים ונדכאים? כאלה הלא תמצאו גם בין העמים האחרים! גם לא רק מפני שאנו רוצים בתחייה מדינית ולאומית!"

"ישנו קשר אחד עמוק בלבנו, שאינו כמום ונפתר כלל. אין אנו צריכים להביע אותו, כי אנו מרי גישים אותו בקרבנו: האחדות הדתית והמסורת הדתית."

300 צירי הקונגרס מחאו כפיים בחדרת-קודש.

זכותם של גדולי-התורה, ראשי העדה היהודית, יש לצייץ שהם לא רומזו לרגע, בחזרות-עין נדירה הכתינו מיד כי התורה הציונית החדשה נוגדת את כל מהותה של העדה היהודית הדתית.

אפשר להביא מאות ציטטות של גדולי-התורה מלפני 50 שנה נגד הציונות. למשל: "הגה"ק אדמו"ר מדז'יקוב זצ"ל, בעל "עמרת ישועה": "בעוה" נותינו הרבים עמדו זרים לרעות צאן קרין שים, האומרים שעם ישראל יסתעף מלאומיות הדיוטית, גוי מכל הגויים, ועל שלושה דברים היהדות עומדת — על רגש לאומי, הארץ והשפה, והרגש הלאומי הוא התבלין היותר משובה, ומסוגל לקיום היהדות, ושמירת התורה והמצוות הוא ענין פרטי שתלוי בבחירת כל איש ואיש. יגער אדוני בהרשעים האלה..."

הרה"ק מרן אדמו"ר רבי שלום בר שניאורסון מלובאביץ', מנהיג חסידי חב"ד: "הציונים התחכמו לרעה הרבה יותר, ונתנו הלאומיות תמורת התורה והמצוות... (הם) לקחו (מן היהודים) את יסוד החיוב של תורה ומצוות לגמרי, ומשירישים בלבם שבלאומיות המה הגולה גמרי רים, וממילא כל הנלכד בשחיתותם יורד שאול באין תקווה ח"ו... הכל בכונה לעקור היהדות ולנטוע הלאומיות... לקחו להם הדרך להסיר את העט מהתורה ולהגביר הרעיון הלאומי, אדוני ירחם, ושזה עיקר היהדות, לא התורה והמצוות..."

הגה"ק מרן, השפת-אמת, אד"ר מו"ר מגור זצ"ל: "עד שגא ישלח אדוני גואל אמת, על כל אחד מאתנו להיות נאמן ומיצר ומתאהב לכבוד ירושלים ולכבוד בית מקדשנו, ואם לא ה' יבנה בית, הוא עמו בניים בו... בענין הגאולה כבר אמרו חז"ל, עשו אתם שלכם, היינו לשמור התורה ולקיים המצוות, והקדוש-ברוך הוא עושה את שלו... חזילה וחזילה להעלות על הדעת שעלידי הציונים תבוא הגאולה וישונה לישראל..."

כך דיברו גדולי-התורה שהמיתוס היהודי חי בלבם. הם היו עקביים והגיוניים, בתחומי המיתוס שלהם.

אם בכל זאת הצליחה הציונות, הרי גרמו לכך סיבות רבות. השמדת מרכזי היהדות הדתית עלידי הרוצחים הנאצים מוטטה את המיתוס היהודי מבחוק. התגברות המיתוס הלאומי האירופי בעולם כולו מוטט אותו מבפנים. הצורך במפלט מידי מפני שנאת-היהודים המתגברת נתן דחיפה לציונות. אין להכחיש כי בשלבי-בניים זה, שהחל בקונגרס הציוני הראשון ונסתיים בהקמתה של מדינת-ישראל, התאים המיתוס הציוני לצרכים החיצוניים. בהיותו מדינה מבולבלת של המיתוס היהודי הדתי והמיתוס הלאומי האירופי, דיבר אל יהודי דורה-מעבר.

כבסיס למאמץ ההיסטורי להקמת מדינת ישראל, ייתה לו מעלה ומגדעת גדולה: המעלה: בטענו כי יהודי כל העולם הם לאום, ובוהותו לאום זה עם קהל המאמינים בדת היהודית וזכניהם, יצר מפגרת מצויינת לקליטתם הרחבת של כל היהודי

דים ביחידה אחת.

היהודי מפולין הרגיש כי היהודי מתימן שייך לעמו, היהודי מרוסיה ראה את עצמו שותף ליהודי שבא מאמרוקו. על אף תופע עות לא מעטות של הפליה וקיפוח, הרי בכ"ללו אפשר לומר כי הכשרון הציוני למזג בני ארצות רבות ביחידה רוחנית אחת הוא מן החיוביים ביותר בהיסטוריה האנושית.

המגנעת: בזהותו את הלאום עם הדת, ובירשו את תסביך-ההתבדלות של הגטו היהודי, מנע המיתוס הציוני מראש את קליטת הלא-יהודי מלידה או מהתגבירות. הוא הוליד מתוכו מדינה בדלנית, שאינה מסוגלת לקלוט שום מעוט לאומי, העויינת בעומק נפשה את כל הגויים. זהו השרש הרוחני העמוק לתסביך ה"בטחון" של כך גוריון, היוצר מבעדו אי-בטחון, מרי של המעוטים ומלחמה עם השכנים.

המיתוס הציוני בנוי כך שהמדינה נה מפוגלת לקלוט מבחינה נפשית כל אדם שהוא בן הדת היהודית — ואינה מסוגלת לקלוט אחרים.

תכן כי בשלב המעבר, עד להקמת המדינה, לא היה תחליף למיתוס הציוני. אולם בינתיים, הודות לציונות-עצמה, נולדה בארץ-ישראל אומה חדשה שהיא זרה לא רק למיתוס המקורי של העדה היהודית, אלא גם למיתוס הציוני.

כי מיתוס זה, שעמנו של מושגים דתיים ולאומיים, מוזיק לדת וללאום. הוא בוגד בדת, באשר הוא מוזיק את סמליה ומחליף את עבודת אלוהים בפולחן האיללי של המדינה.

הוא בוגד בלאום, באשר הוא כובל אותו במושגים דתיים וזים לו, המונעים את התפתחותו החופשית. ללאום יכול להצטרף די אדם המזהה את עצמו עם הגורל הלאומי. כדי לאדם לומר בכנות: "עברי אנוכי" כדי שיהיה באמת עברי. אולם גם הציונים ה"חילוניים" ביותר יכולים להסכים רק שי"יהודי הוא אדם המכריז בתום-לב שהוא יהודי, בתנאי שאין לו דת אחרת. זוהי סתירה חותכת, שהרי לאום עברי אמיתי יכול בהחלט לכלול עברים קתוליים, בודהיים ומוסלמים.

זהוהי חכונב בין האומה החדשה בארץ, לבין העדה היהודית בערי, למ, קושר את זו בגורלה של זו ללא צורך. שהרי בתיאוריה יתכן בהח"ל לט שאם בתמוטט חס וחלילה המדינה, תישאר העדה היהודית קיימת עוד 2000 שנה. ומאידך יתכן בתיאוריה שאם תיעלם ה"עדה היהודית בעולם, תתקיים מדינת ישראל.

בנות, היעילות והתבונה מחייבות להכיר בעובדה הקיימת: ישנן שתי יחידות נפרדות — העדה היהודית בעולם, והאומה העברית בארץ.

ישנה זיקה הדדית עמוקה בין שתיהן, והלוואי ותישאר זיקה זו על כנה משך דורות רבים. אולם שתי היהודות אינן זהות. כדי למנוע את האילבול שגרם למשבר הממשלתי, וליצור בסיס הוגן לזיקה ההדדית, יש לקבוע הגדרות ברורות:

- "יהודי" הוא אדם השייך לדת היהודית. ההשתייכות לדת נקבעת עלידי ההלכה היהודית, ולאיש מן החוק אין הזכות להתערב בדברי. מאמיני דת זו בארץ ובעולם, מהחיים את העדה היהודית.
- "עברי" הוא אדם השייך ל"אומה העברית, בת ארץ-ישראל. כל אדם המזהה את עצמו בכנות עם גורלה הלאומי, עברי הנהו. עברי יכול להיות ממאמיני הדת היהודית או כל דת אחרת, ואף כופר בכל הדתות.
- "ישראלי" הוא אדם שיש לו אזרחות ישראלית, בלי הבדל של אמונה דתית או השתייכות לאומית.
- הנחיות אלה לא יתקבלו עלידי חברי ממשלת ישראל היום או מחר, לא הדתיים ולא החילוניים. הן יתקבלו כאשר יתחלף בלב ה"אומה העברית החדשה שרידי המיתוס הציוני במיתוס עברי לאומי. זה תחליף המחייב מהפכה נפשית עמוקה, אך כאשר יושלם, יפתח בפני האומה אופקים חדשים לגמרי — האופק הטבעי לאומה עברית שהיא בת אסיה, בת המרחב השמי והמאה ה-20.